

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **Z. Q.**, nar.,
st. přísl.,
t. č. bytem
zastoupena Mgr. Azrou Bećirović,
advokátkou se sídlem Dlouhá 16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-376/ZA-ZA11-VL13-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-376/ZA-ZA11-VL13-2016,
se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši
12.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám
zástupkyně žalobkyně Mgr. Azry Bećirović, advokátky se sídlem Dlouhá 16, 110 00
Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobkyně včasnou žalobou ze dne 9. 3. 2018, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) téhož dne, brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-376/ZA-ZA11-VL13-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanovení zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b daného zákona).
3. Žalovaný nejprve shrnul obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 4. 2016 včetně údajů k podané žádosti poskytnutých dne 20. 4. 2016, pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 8. 2016 a doplňujících pohovorů. Konkrétně uvedl, že je žalobkyně ch. n., hlásí se k náboženské skupině Q. – Církev Všemohoucího Boha (křesťanství), nemá žádné politické přesvědčení, je svobodná a bezdětná, její zdravotní stav je dobrý, někdy ji trápí migrény. Na území Číny žila žalobkyně naposledy ve čtvrti R. ve městě Ch., provincii J. Do České republiky (dále jen „ČR“) přicestovala letecky z Pekingu dne 9. 4. 2016. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla náboženské důvody. V Číně se dozvěděla a viděla zprávy o ČR a věděla, že v ČR existuje svoboda náboženského vyznání a je to svobodná země. ČR na ni působí sympaticky, proto žádá o azyl.
4. V průběhu pohovoru k žádosti žalobkyně uvedla, že od té doby, co je v ČR, uváděla správnímu orgánu pravdivé a úplné informace. Z Číny se rozhodla vycestovat v roce 2016, protože byla pronásledována, byla sledována policií a cítila se v ohrožení života. Za cíl si vybrala ČR, protože je zde náboženská svoboda a hodně kostelů. Pas si vyřizovala v listopadu 2015 společně s kolegy z práce v provincii J., materiály pro vízum do ČR si šli sami podat s bratrem ve víře do vízového centra v Pekingu, vízum jim následně zaslali poštou. Se zajišťováním dokumentů pro vyřízení víza jim pomáhal prostředník, jehož jméno nezná. V Číně nikdy nežila jinde než v provincii J. K dotazu správního orgánů, zda měla v úmyslu cestovat do ČR za turistikou, což uvedla v žádosti o udělení víza, žalobkyně odpověděla negativně, chtěla se vyhnout zatčení. Žalobkyně měla v žádosti o vízum uvedené nepravdivé skutečnosti, třeba že není vdaná, ale svobodná, nesouhlasí rovněž její pracovní zařazení, a to proto, že by to ovlivnilo její žádost. Žalobkyně zaplatila za vyřízení víza 35 000 juanů, které si sama vydělala a část dostala od rodičů. Letenky do ČR si zajistili sami, měli zajištěnou i zpáteční letenku, ale žalobkyně se do Číny vracet nechtěla. Žalobkyně popsala své problémy s vycestováním, kdy při průchodu pasovou kontrolou vzal úředník její pas a přísně se jí vyptával, kam jede a kdy se bude vracet. Žalobkyně se obávala, že má záznam v celostátním registru a nebude moci odjet. Myslí si, že Bůh zařídil, aby mohli odjet. Žalobkyně nevycestovala sama, protože v té době oba s bratrem ve víře čelili velkému

nebezpečí. Jediné, co žalobkyně chtěla, byla náboženská svoboda a bezpečnost. Nevybrala

si bližší zemi z hlediska historického, jazykového a geografického, protože si netroufala v takové zemi žádat. Uvedla, že v roce 2013 se jeden bratr ve víře vrátil z Koreje a hned na letišti ho zatkli. Ihned po příletu do Prahy žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu, protože to nevěděla. O této možnosti se dozvěděla až od lidí na ulici. Žalobkyně by chtěla v ČR svobodně vyznávat svou víru, nepřemýšlela nad možností pracovního uplatnění v ČR. Má vystudovanou střední školu, ve vlasti se zabývala navrhováním reklamy v reklamní agentuře, kde pracovala přes rok, předtím pracovala ve školce. Než odjela ze země původu, přišla pro ni do práce policie, ale ona tam nebyla. Od té doby se v práci neukázala, protože se bála. Žalobkyně se omluvila, že českému velvyslanectví poskytla falešné údaje, stydí se za to. Na podporu svých tvrzení doložila USB disk s odkazy týkajícími se její církve a stavu lidských práv v Číně. Netýkají se přímo žalobkyně, nikde není přímo zmíněna.

5. V doplňujícím pohovoru konaném dne 14. 10. 2016 žalobkyně rozvedla, že se hlásí k Církvi Všemocného Boha, která byla založena v roce 1991. V jejich církvi čtou knihu H., kdežto pro jiné církve je nejdůležitější Bible. Členkou církve se žalobkyně stala v roce 2004, následovala svoji matku. Teprve od roku 2010 se zúčastňovala života v církvi, docházela na shromáždění mimo rodinu. Z jejich příbuzných je členem církve její babička, mladší bratr a manželka strýce. Všichni zůstali v Číně a mají problémy. V roce 2012 volal známý otci žalobkyně, že k nim vyjíždějí policisté, matka utekla chvíli předtím, než přijeli. Následně se matka žalobkyně nemohla vrátit domů, takže otec žalobkyně jí odnesl věci tam, kde se schovávala. V roce 2014, kdy žalobkyně ztratila domov kvůli tomu, jaký je útlak v Číně, znovu chytali její matku. Přinesli listiny od úřadů a matka už se znovu nemohla vrátit domů, schovávala se a nesměla se hlásit ke svému jménu. Členové její církve se scházeli doma u bratrů a sester, dlouhodobě se nemohou scházet na stejném místě. Dále žalobkyně konkrétně popsala, jak jednotlivá setkání probíhala. Členové museli být velice opatrní, nemohli chodit najednou a ve stejnou dobu, nemohli přesáhnout dvě hodiny. Žalobkyně šířila Boží slovo, na chod církve finančně nepřispívala. V roce 2011 u nich doma bydlela jedna sestra, kterou chytili s jejím manželem a synem, tvrdě je mučili a byli odsouzeni k trestu tří let. V ČR konají s těmi, se kterými bydlí na pokojích, shromáždění a čtou slovo Boží, žalobkyně byla také mnohokrát v kostele v Kostelci na náměstí. Ke svým problémům ve vlasti žalobkyně uvedla, že v prosinci 2013 ji poprvé chytali. Spolu se sestrou ve víře šly šířit slovo Boží, když přišly do rodiny, byl tam ještě další člověk, kterého neznaly. Jak si povídali, žalobkyni přišlo, že je ten člověk v pořádku, tak se jej zeptala, zda věří, že má člověk duši. On se rozčílil, představil se jako policista a ptal se jich, kdo je poslal šířit víru. Když chtěly odejít, přiskočil k nim, chytil sestru za šatu a ptal se, kdo jim dovolil odejít. Muž otevřel sestře taštičku, kontroloval její občanský průkaz a zjistil její osobní údaje. Totéž udělal s věcmi žalobkyně. Následně je nechal jít. Musely utéct a pak za sebou slyšely, jak na ně volá. Když přišly do vedlejší vesnice, kde žila sestra, projelo kolem nich auto téhož muže. Muž vystoupil z auta s muži v policejní uniformě a ptal se, kam žalobkyně se sestrou šly. Obě poté utekly. V roce 2014 se žalobkyně vrátila do vlastního domova, ale byla v nebezpečí. V červnu 2014 byla matka žalobkyně nucena podruhé odejít z domova, neboť jí přinesli papír od vlády a hrozili jí, že ji zavraždí. V prosinci 2015 žalobkyni opět chytali, když šla se sestrou šířit

víru, bylo jich 6. Když dokončili šíření, vyšli ven, najednou jim někdo řekl, že musejí rychle jít, že se něco stalo. Některé z nich policie chytla, žalobkyně utekla. Pak viděla policejní auto jedoucí přímo k rodině, u které žalobkyně se sestrou byly, přičemž to bylo auto, kterého se zavírají lidi. Druhý den jí sestra řekla, že má policie její mobil a hledali ji u ní doma. Když se to dozvěděla, pochopila, že nemůže do práce, aby ji policie nenašla. Téhož dne se dozvěděla, že byla policie u ní v práci, hledala ji a všem řekli, že žalobkyně šířila víru a pokud ji uvidí, mají to oznámit a dostanou odměnu. Policie řekla sousedům, že kdyby se žalobkyně s rodinou vrátila a viděli je, musí to oznámit. Kdyby žalobkyně dostatečně rychle neopustila Čínu, i když byla v jiném městě, stejně by ji našli. Pas získala v době, kdy policie neznala její jméno a osobní údaje. Ani v ČR není žalobkyně v bezpečí, neboť bylo publikováno, že zde žádá o azyl 60 čínských křesťanů a čínská vláda odmítá, že jsou to křesťané. V souvislosti s tím, zda zkoušela svou situaci řešit přestěhováním se v rámci Číny nebo země, která jí je historicky, sociálně i jazykově bližší, žalobkyně uvedla, že v roce 2011 byla v jiném městě, šířila tam slovo Boží a byla tam zadržena sestra, která bydlela velmi blízko, později chytili i manžela a syna této sestry a byli odsouzeni do vězení. Kvůli tomuto nebezpečí se žalobkyně odstěhovala do jiného města, kde byl po nedlouhé době zadržen bratr, který bydlel poblíž. Potom se dozvěděla, že chytili pět nebo šest sester, které šířily víru. V roce 2013 se přestěhovala, ale i tam měla problémy. Vystřídala spoustu měst, žila i na vesnici, ale když je člověk věřící, je kdekoliv v nebezpečí. Na dotaz žalovaného, jak by úřady zjistily, že je věřící, kdyby se přestěhovala do jiné provincie a víru vyznávala doma, žalobkyně uvedla, že by to znamenalo, že by se modlila a četla doma, ale nesetkávala by se s jinými věřícími. Jsou však křesťané a mají právo se zúčastňovat řádných náboženských aktivit, přičemž tato aktivita není nijak rozsáhlá a neovlivňuje stav zákonů v Číně, avšak ani takovou malou svobodu v Číně nemají. Bez shromáždění a společných modliteb by křesťanství nebylo řádné. Jeden její bratr v Jižní Koreji byl, ale když se vrátil do Číny, hned jej chytili, proto tam žalobkyně nejela. Žalobkyně před odchodem do ČR nevěděla, jak se bude v ČR žít, myslela jen na útěk. Po vstupu do církve bydlela pouze v provincii J., ale vystřídala mnoho měst. Posledním impulzem pro opuštění Číny byl pro žalobkyni incident z konce prosince 2015, kromě toho dostala v lednu a únoru 2016 dva dopisy, že v okolí byli policisté, měli její fotografii a ptali se, jestli ji tam lidé viděli. Žalobkyně měla problémy již od roku 2013, ale Čínu opustila až po několika letech, protože ji v roce 2013 nebezpečí ještě tak vnitřně nezasáhlo a neměli její osobní informace. V souvislosti se zážitky její sestry ve víře žalobkyně konstatovala, že když člověka v zemi jejího původu chytí, nelidsky ho mučí. Žalobkyně potkala příliš mnoho lidí, kteří tímto prošli.

6. Dne 4. 1. 2017 žalobkyně předložila na podporu svých tvrzení písemné vyjádření a celkem 23 stran článků z různých webových zdrojů v čínském jazyce. Dle žalobkyně se jednalo o zprávy o 60 křesťanech v ČR a o nejnovější návrh řádu náboženských záležitostí, protože v roce 2016 Čína vydala nový návrh náboženské politiky, který také znamená čím dál závažnější restrikce pro křesťanství.

7. Dne 3. 4. 2017 bylo zástupkyní žalobkyně doručeno písemné vyjádření, v němž zástupkyně mj. vysvětlila obsah článků doložených žalobkyní s tím, že se jedná o zprávy ze země původu na podporu tvrzení žalobkyně a žalobkyně žádá zajištění jejich překladu a jejich zohlednění.
8. Dle žalovaného bylo v průběhu řízení objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobkyně ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu její příslušnosti k náboženské menšině Církve Všemohoucího Boha.
9. Žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobkyně především z jejich výpovědí, doložených materiálů, žádosti o udělení víza s přílohami a z informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně – Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, březen 2016; Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. 4. 2016; Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 z 10. 8. 2016; Výroční zpráva Ch., Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března roku 2016; Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016, Čína, z 24. 2. 2016; Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína z 27. 1. 2016; Výroční zpráva Human Rights Watch 2017, Čína z 12. 1. 2017; Informace OAMP – Církev Boha všemohoucího, Historie, struktura a věrouka z 23. 6. 2016.
10. Dne 3. 4. 2017 ve svém vyjádření žalobkyně konstatovala, že se neztotožňuje s neúplným názorem a formulacemi obsaženými v Informaci OAMP – Církev Boha Všemohoucího, Historie, struktura a věrouka z 23. 6. 2016, protože použití tohoto materiálu je neobjektivní i nepravdivé, protože tyto materiály jsou z větší části pomluvami, rouháním a obviňováním její církve. Žalobkyně uvedla odkazy na webové zdroje, na nichž jsou informace o její církvi a dva dokumenty o zrození a vývoji její církve. Téhož dne bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobkyně a doplnění podkladů, jehož součástí bylo šest příloh. Dle žalobkyně osoby vyznávající její církev jsou dlouhodobě pronásledováni a odsuzováni za příslušnost k okultním sektám a tajným společenstvím. Vzhledem k tomu, že je církev neregistrovaná, neexistuje žádný veřejný dokument potvrzující příslušnost žalobkyně k Církvi Všemohoucího Boha. Dále zástupkyně žalobkyně vysvětlila, že žalobkyně nemá možnost získat ochranu v jiné části Číny a využít možnosti vnitrostátního přesídlení.
11. K materiálům doloženým žalobkyní dne 9. 8. 2016 žalovaný uvedl, že jejich překlad s ohledem na hospodárnost řízení nezajišťoval a na jejich obsah a důvod jejich doložení se žalobkyně dotázal v rámci pohovoru. Žalovaný následně dospěl k závěru, že materiály jsou zjevně totožného obsahu a závěrů jako materiály, které si žalovaný obstaral z objektivních zdrojů. Žalovaný nezpochybnil obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, proto nebylo nutné ani z toho důvodu materiály překládat a zařadit je mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Materiály doložené žalobkyní dne 4. 1. 2017 žalovaný rovněž nepřekládal z důvodu jejich totožnosti s již obstaranými

materiály, když tyto materiály nadto nemůžou přinést žádný nový pohled na případ žalobkyně. K písemnému vyjádření žalobkyně ze dne 3. 4. 2017, které si žalovaný přeložil, žalovaný konstatoval, že žalobkyně nedoložila žádné materiály, které by vyvrátily závěry napadené zprávy, když její vyjádření vesměs tvoří jen její osobní názory a postoje opřené o její věrouku.

12. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany uvedl žalovaný následující. V první řadě se zabýval tím, zda byla žalobkyně pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, nebyla nikdy členem politické strany či organizace, ve své vlasti se politicky či veřejně neangažovala a neměla žádné jiné problémy, a jako jediné důvody odchodu z vlasti označila obavy z náboženského pronásledování.
13. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně skutečně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný předně uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl. Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, o čemž bezprostředně neinformovala cizineckou policii či žalovaného z vlastního rozhodnutí, ale až poté, co byla konfrontována s kopií své žádosti o udělení víza obsahující řadu rozdílných informací. To značně snižuje věrohodnost žalobkyně i ve vztahu k jejím dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a požádání zde o mezinárodní ochranu. Žalobkyně rovněž nebyla ochotna žalovanému sdělit podrobnosti o osobách, které jí vízum zajistily a nasměrovaly ji do Příjímacího střediska Zastávka. Žalovaný zdůraznil, že byl žalobkyni v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Žalobkyně přitom potvrdila, že při vycestování ze země původu neměla žádné problémy a nikdo jí v opuštění vlasti nebránil. O organizovaném příchodu čínských státních příslušníků svědčí dle žalovaného i fakt, že jejich skupiny přicestovaly do ČR výhradně v období od července 2015 do srpna 2016, přestože všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování jejich různých náboženských skupin. Skutečnost, že tito lidé okamžitě po uplynutí 6 měsíců od zahájení řízení požádali o pracovní povolení, našli si zaměstnání a přihlásili se k pobytu na privátních adresách, nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům těchto žadatelů.
14. Žalovaný se taktéž věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí Církve Všemohoucího Boha, přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
15. V návaznosti se žalovaný zabýval posouzením individuálních skutečností uvedených v žádosti. Žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů zadržena, opakovaně zadržována či vězněna, ač jí navštěvovali doma, rovněž nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nestala se terčem jakéhokoli negativního jednání čínských státních

orgánů či bezpečnostních složek, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Žalobkyně kromě změny adresy bydliště v rámci jedné obce či regionu nedělala žádná jiná speciální opatření a ani tak nebyla ze strany státních složek ve vlasti nalezena. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh. Žalobkyni však nikdo nebránil v její víře.

16. Žalovaný dále posuzoval možnost řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu, přičemž se dle něj nelze reálně domnívat, že by se žalobkyně nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešila své problémy, než aby zvolila radikální řešení, tj. opuštění vlasti. Žalobkyně přitom cestovala za účelem vyřízení víza a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se jí rovněž nic nestalo. Tvrzení žalobkyně tak vykazuje minimálně znaky značného nadhodnocení jí tvrzených potíží.
17. Žalovaný shrnul, že pokud by čínské orgány skutečně žalobkyni pronásledovaly kvůli její víře, či o ni měly sebemenší zájem, pak měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, které by pro to mohly účinně využít, to se ale nikdy nestalo.
18. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
19. Dále žalovaný stručně přezkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.
20. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvedl několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, zejména zcela shodné hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci. Žalovaný tedy zopakoval pasáže napadeného rozhodnutí týkající se podkladů shromážděných ve správním řízení a jejich hodnocení. Výslovně uvedl, že nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně. Žalobkyně však neuvedla a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením a vykonáním trestu smrti.
21. Ve vztahu k možnosti hrozby mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalovaný v kontextu obavy žalobkyně z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině uvedl, že nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů zadržena, opakovaně zadržována či vězněna, ač ji podle ní navštěvovali doma, nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání vůči své osobě, tím méně z důvodu svého náboženského přesvědčení. Podle názoru žalovaného tak žalobkyně využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin

- v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala vlastní azylový příběh a vytvořila důvodné obavy z návratu do vlasti.
22. K možnosti vnitřního přesídlení žalovaný opětovně uvedl, že žalobkyně mohla využít k řešení své situace možnost přesídlení v rámci Číny. Dále připomněl, že žalobkyně vycestovala ze země přes Peking jako jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst, jakož i skutečnost, že byl žalobkyni vydán na její pravou totožnost bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji.
23. V tomto ohledu nevyhodnotil žalovaný jako rizikové ani skutečnosti, že žalobkyni již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestovala, ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl z náboženských důvodů. Žalovaný proto dovodil, že žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
24. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

25. Žalobkyně ve své žalobě brojila proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí.
26. Žalobkyně měla předně za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil zejména ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 22 zákona o azylu, ustanovení Hlavy II, části první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
27. Žalovaný dle žalobkyně porušil ustanovení § 12 zákona o azylu. K naplnění podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu postačuje závažné riziko ohrožení žadatele, nikoliv nutně již prožité pronásledování, a to riziko ohrožení, jež dosahuje vyšší intenzity a přímo implikuje odůvodněný strach z pronásledování. Žalobkyně byla ve vlasti podrobena pronásledování ze strany čínských státních orgánů a policie, a to ve formě hledání v místě jejího bydliště, pronásledování bezpečnostními složkami za účelem zatčení, a její souvěrci byli podrobeni mučení a nelidskému a krutému zacházení. Žalobkyně se aktivně zapojovala do dění v církvi, za což byla ona i její rodina monitorována čínskými úřady, přičemž intenzita se zejména v posledních třech letech zvýšila, když byla žalobkyně pronásledována policií v místě bydliště i v práci. Dokonce byla na její udání vypsána odměna. Několikrát se přestěhovala, ale vždy byla znovu objevena příslušníky čínské policie. Ačkoliv jsou

příslušníci církve žalobkyně pronásledování pro pouhou příslušnost k této církvi, žalobkyně byla i jejím aktivním členem a osobou, která se podílela na šíření evangelia. Vzhledem k neregistrovanosti církve neexistuje žádný veřejný dokument potvrzující příslušnost žalobkyně k dané církvi, avšak žalobkyně za tímto účelem doložila prohlášení dalších členů její církve.

28. Ačkoliv byla výpověď žalobkyně konzistentní a žalobkyně řádně dokládala, jakým ohrožením v zemi původu čelila, žalovaný její tvrzení nepovažoval za dostatečná k prokázání důvodnosti obav z pronásledování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost žalobkyně o její příslušnosti k dané církvi, avšak na druhou stranu zcela v rozporu uzavřel, že nedospěl k závěru, že by byla žalobkyně ve vlasti pronásledována ve smyslu zákona o azylu či mohla pociťovat obavy z pronásledování.
29. Mezi důvody neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni žalovaný uvedl mj. i příjezd žalobkyně do ČR v rámci organizované skupiny, což je tvrzení zcela nepodložené a tendenční, neboť k němu žalovaný nedoložil žádné důkazy. Ani skutečnost, že žalobkyně musela přistoupit k uvádění nepravdivých skutečností jen proto, aby ze země, kde byla pronásledována, mohla vůbec vycestovat, ovšem v očích žalovaného nepodpořilo její tvrzení o stranu z pronásledování.
30. Navzdory závěrům žalovaného žalobkyně označila osobu, která jí pomáhala vyřídit vízum, jakož i organizaci, která ji poradila, na koho se obrátit pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Záměrem žalobkyně rovněž nebylo zamlčet, které skutečnosti uvedené v žádosti o turistické vízum byly nepravdivé, když žalobkyně na položené otázky v detailech odpověděla a tyto rozpory vyjasnila. Žalovaný kladl žalobkyni k tíži, že žadatelé do ČR přicestovali až v letech 2015 a 2016, ačkoliv v zemi původu byli dlouhodobě pronásledováni, avšak pominul, že z materiálů předložených žalobkyní i získaných žalovaným vyplývá, že situace v Číně se v době bezprostředně před rozhodnutím žalobkyně o vycestování znatelně vyostřila a represe křesťanů zesílila. Žalobkyni je rovněž vyčítána její integrace v zemi a snaha o zajištění si prostředků k obživě a co nejmenší zatěžování státu, avšak žalobkyně pouze využila svého práva zajistit si zaměstnání.
31. Případ žalobkyně nebyl hodnocen individuálně, nýbrž jí bylo kladeno k tíži cokoliv, co ji v obecných rysech spojuje s ostatními žadateli o azyl z Číny. Není zřejmé, která tvrzení a důkazy vzal žalovaný v potaz a jak je hodnotil, odůvodnění si v mnoha místech vnitřně rozporuje a nenavazuje na sebe. Žalobkyně se snažila po celou dobu řízení aktivně dokládat další důkazy na podporu svých tvrzení a doložení věrohodnosti svého pohovoru, avšak tyto důkazy nebyly správním orgánem vzaty v potaz nebo nebyly řádně hodnoceny. Žalovaný v případě žalobkyně neučinil kroky k řádnému zjištění a ověření faktů a důkazů a nadto žalobkyni nepřiznal výhodu pochybnosti.
32. V druhé žalobní námitce žalobkyně sdružila své námitky proti hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Situaci v Číně nelze z hlediska respektování náboženské svobody považovat za demokratickou. Žalobkyni hrozí při návratu do vlasti zadržení ihned na letišti, věznění a vystavení nelidskému či ponižujícímu zacházení, k čemuž

v zemi dochází. Podle zpráv mezinárodních a nevládních organizací je situace čínských křesťanů v zemi velmi nebezpečná. Žalovaný tak porušil svoji povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Nebezpečí vážné újmy je tak skutečné a podložené, a to jak prostřednictvím informací ze země původu, tak i z informací uvedených žalobkyní. V případě vycestování žalobkyně do vlasti by také došlo k porušení mezinárodních závazků ČR.

33. Ve třetím žalobním bodě se žalobkyně ohradila proti postupu žalovaného ve věci přijímání některých předložených zpráv, které byly navrženy ze strany žalobkyně. Žalovaný se některými zprávami nijak nezabýval a nepřekládal je, neboť z výpovědi žalobkyně měl za to, že se jí konkrétně netýkají. Žalobkyně jimi přitom dokládala skutečnosti uváděné během svých pohovorů. Žalovaný poté skutečnost, že obstarává překlad těchto materiálů, uváděl jako jeden z důvodů pro opakované prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný nevzal dokumenty v čínském jazyce v potaz a odmítl je přeložit do českého jazyka, ačkoliv bylo řízení vedeno v čínském jazyce. Pokud si žalovaný vyžádal lhůtu k překladu dokumentů, avšak následně je nepřeložil, má žalobkyně pochybnosti o řádnosti postupu žalovaného. Žalovaný tedy jednak neprovedl překlad dokumentů a jednak žalobkyni k provedení překladu nevyzval, když ji naopak uvedl do legitimního očekávání vyhotovení překladu sdělení, že se překlad vyhotovuje. Nepřihlédnutím k dokumentům v čínském jazyce, které nebyly žalovaným přeloženy do českého jazyka, došlo k hrubému pochybení žalovaného a nezákonnosti jeho postupu v řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

34. Ve svém vyjádření ze dne 25. 6. 2018 žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé zákonné ustanovení. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť správně zjistil skutkový stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně uvedla, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
35. Velmi podrobně rovněž vysvětlil, proč u žalobkyně neshledal tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu žalobkyně. Žalovaný sice uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, přesto byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. Žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl se žalobkyní dva pohovory, ve kterých měla možnost objasnit důvody a okolnosti, které ji vedly k podání žádosti, v jejich rámci však žalobkyně odpovídala mnohdy vyhýbavě a velmi obecně. Přestože žalobkyně mluvila o rozsáhlém pronásledování, při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměla žádné problémy. K tomuto žalovaný odkázal na rozsudek ESLP ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16)
36. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivé zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl,

které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Byl přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).

37. Pokud správní orgán shledal materiály doložené žalobkyní jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaný. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008, či v ustanovení § 23c zákona o azylu.
38. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nebyla. Problémy, kterým žalobkyně dle jejích výpovědí čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování.
39. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, když při posouzení situace žalobkyně nepřekročil meze správního uvážení. V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok.
40. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. 5 Azs 80/2007, a ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 5 Azs 232/2005. Na základě individuálního posouzení případu žalobkyně žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobkyně byla v případě návratu do vlasti vystavena riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy.
41. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

42. Žalobkyně ve své replice ze dne 17. 7. 2018 konstatovala, že žalovaný nedokládá žádné současné odborné zprávy o stavu situace v zemi původu žalobkyně a zdůvodnění, proč nedošlo k překladu žalobkyní poskytnutých materiálů. Žalobkyně měla za to, že si žalovaný neopatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
43. Skutečnost, že například obstarání pasu nebylo problematické, neznamená, že žalobkyni nehrozí v zemi původu vážná újma nebo nejsou naplněny podmínky odůvodněného strachu z pronásledování. Nadto systém národní databáze Policenet, který má jednotně sdružovat mj. údaje o zatčených a odsouzených, funguje stále spíše na teoretické úrovni, přičemž není zatím plně implementován, byť je to čínskými orgány tvrzeno. Proto nelze

argumentovat,

že není možné získat cestovní doklad, vízum a vycestovat ze země, pokud byla osoba zatčena či pronásledována státními orgány, neboť toto tvrzení není správné. Žalobkyně poukázala

na to, že postupy v Číně a ČR při vyřizování dokladů a také opouštění země fungují jinak, proto nelze z daného usuzovat příslušné závěry.

44. Žalobkyně sice nebyla v Číně zatčena, avšak tomu tak bylo vzhledem k tomu, že zatčení unikla. To však neznamená, že není v zájmu policejních orgánů, a tato skutečnost nesmí být na újmu žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

45. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne

26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

46. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
47. Ze spisové dokumentace žalovaného vyplývá, že žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně a následně podala žádost o mezinárodní ochranu ze dne 20. 4. 2016. Následně s ní byl proveden pohovor dne 9. 8. 2016 a doplňující pohovor dne 14. 10. 2016. Ve správním spisu je dále založeno vyjádření doplnění důkazních materiálů ze strany žalobkyně ze dne 4. 1. 2017, překlad předmětného vyjádření do češtiny, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 20. 3. 2017, český a čínský překlad Výroční zprávy 2015 Ch. – Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března 2016, český a čínský překlad Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína z 24. 2. 2016, český a čínský překlad Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Čína z 27. 1. 2016, český a čínský překlad Výroční zprávy Human Rights Watch 2017

- z 12. 1. 2017, Informace OAMP – Čína, Církev Boha všemohoucího – Historie, struktura
a věrouka, český a čínský překlad Výroční zprávy MZV Spojených států amerických o svobodě vyznání za rok 2015 – Čína z 10. 8. 2016, český a čínský překlad Zprávy MZV Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 – Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015, český a čínský překlad Zprávy MV Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, vyjádření žalobkyně v čínském jazyce ze dne 3. 4. 2017, překlad předmětného vyjádření do češtiny, vyjádření žalobkyně, doplnění podkladů a reakce na dotazy žalovaného ze dne 3. 4. 2017, reference dvou bratrů žalobkyně ve víře v českém jazyce, napadené rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, protokol o předání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 23. 2. 2018.
48. Krajskému soudu je v souvislosti s nyní řešenou problematikou z jeho vlastní činnosti podrobně znám obsah Zprávy o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany veřejnou ochránkyní práv, sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ, č. j. KVOP-46235/2018 (dále též „Zpráva“), jejíž relevantní pasáže obsáhle citoval již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019, č. j. 41 Az 3/2018 – 217, takto: „Krajský soud pak uvádí, že žalobkyně do spisu založila Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejnou ochránkyní práv, kterou provedl důkaz v rámci soudního jednání a z níž vyplynuly tyto podstatné skutečnosti: OAMP ve svých rozhodnutích činí nedůvodné rozdíly mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. OAMP formuloval odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak, že nelze rozlišit, proč v konkrétních případech byla či nebyla udělena mezinárodní ochrana. Je nezbytné, aby bylo z jednotlivých odůvodnění zřejmé, že OAMP posoudil individuální okolnosti konkrétního žadatele a své závěry o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti jeho žádosti stáhl k těmto individuálním okolnostem. Takové úvahy v jednotlivých rozhodnutích zpravidla chybí. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.
49. 46. OAMP pochybil ve způsobu hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů. Při posuzování věrohodnosti je klíčovou povinností správního orgánu postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohlednění skutečností významných pro posouzení samotné žádosti o mezinárodní ochranu, a své negativní závěry náležitě odůvodnit. OAMP tuto povinnost porušil.
50. 47. OAMP nepodnikl žádné kroky vedoucí k identifikaci možných obětí mučení či jiných forem špatného zacházení. OAMP tato tvrzení zpochybňuje, aniž by žadatelům nabídl provedení lékařského či psychologického vyšetření nebo je o této možnosti alespoň informoval.
51. 48. Ve vztahu k naplnění požadavků ohledně důkazního břemene a důkazního standardu v řízení o mezinárodní ochraně OAMP pochybil. Své závěry o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování neopírá OAMP o relevantní informace o zemi původu vztahující se ke konkrétním skutkovým okolnostem jednotlivých případů, a zároveň se dostatečně nezaměřuje na hodnocení budoucího rizika pronásledování.

52. 49. Posouzení možnosti vnitřního přesídlení ze strany OAMP je v jednotlivých rozhodnutích naprosto nedostatečné, neboť neodpovídá podmínkám kladeným na taková posouzení kvalifikační směrnici a judikaturou. Strohé konstatování, že problémy žadatelů byly omezeny pouze na určité území, bez dalšího nepostačuje k přijetí závěru o možnosti žadatelů předejít pronásledování přestěhováním se na jiné místo v rámci Číny. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení nebyl vůbec posouzen na podkladě informací o zemi původu, ale byl pouhou domněnkou OAMP nepodloženou důkazy. Takový závěr je nepřezkoumatelný.
53. 50. OAMP nesprávně pracoval s informacemi o zemi původu žadatelů o azyl. Ačkoliv zprávy o situaci křesťanů v Číně shromážděné OAMP byly do značné míry po obsahové stránce relevantní, v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice nepokrývají celou řadu otázek nutných pro posouzení potřeby mezinárodní ochrany. Naprostá většina informací o zemi původu byla zastaralá, neboť kromě zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o čínských křesťanech existovaly ke dni vydání rozhodnutí minimálně o rok aktuálnější zprávy. Byl tak porušen i požadavek čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice na obstarání aktuálních a přesných informací o zemi původu. OAMP využil pro všechny žadatele totožné informace o zemi původu, s výjimkou informace OAMP, která se vždy vztahuje k obecným informacím o konkrétní církvi.
54. 51. Z uvedené zprávy Veřejné ochránkyně práv pak cituje krajský soud dále následující:
55. 52. Po prostudování jednotlivých rozhodnutí o mezinárodní ochranu jsem dospěla k závěru, že své povinnosti rozhodovat podobné případy stejně OAMP v případě skupiny žadatelů z Číny nedostál. Naopak na základě velmi podobných skutkových okolností a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo v některých případech k udělení mezinárodní ochrany, neprostá většina žádostí však byla zamítnuta.
56. 53. Z přijatých rozhodnutí musí však být vždy jasné patrné, co k odlišným rozhodnutím správní orgán v jednotlivých případech vedlo. Tak tomu u posuzovaných rozhodnutí není. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, aniž by byly přizpůsobeny konkrétním okolnostem případu. Naopak části obsahující individualizaci odůvodnění neudělení ochrany v řadě případů takřka chybějí, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.
57. 54. Považuji za problematické, že je celá výše uvedená argumentace obsažena jak v pozitivních, tak v negativních rozhodnutích. V rozhodnutích, kterými azyl nebyl udělen, tyto argumenty působí jako klíčové pro negativní závěr OAMP o žádosti. V pozitivních rozhodnutích přitom došlo k udělení azylu bez zdůvodnění, proč vyjmenované okolnosti nakonec v hodnocení OAMP nesehrály žádnou roli.
58. 55. Ve skutečnosti se ani po prostudování všech rozhodnutí nedá zjistit, z jakého důvodu byla některým žadatelům mezinárodní ochrana udělena a některým nikoliv.
59. 56. Veřejná ochránkyně práv zdůraznila, že ani v jednom případě OAMP nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o které to tvrdí.

60. 57. V případě osmi žadatelů, kterým OAMP mezinárodní ochranu udělil, bylo součástí odůvodnění: „Původcem negativního jednání vůči jmenované[mu] byly přitom zcela jednoznačně čínské bezpečnostní složky a dle správního orgánu s ohledem na výše citované informace o situaci v oblasti lidských práv v Číně a zejména stavu náboženské svobody nelze očekávat, že by žadatelce [žadatel] v případě, že by se na ně obrátil[a], byly případné nadřízené čínské složky ochotné a schopné poskytnout ochranu jejich [jeho] základních lidských práv před nezákonným jednáním jím složek podřízených“.
61. 58. Rovněž neúspěšní žadatelé však v průběhu celého řízení vyjadřovali obavu z policejního násilí a uváděli, že byli sledováni či kontaktováni čínskými bezpečnostními složkami, někteří byli dokonce již vzati do vazby a vyslýcháni, přičemž tyto výslechy měly podobný průběh jako v případě úspěšných žadatelů. Není tak vůbec jasné, jak mohl správní orgán na základě v zásadě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Pokud jde o zatčení a vyslýchání těchto neúspěšných žadatelů, OAMP v něm pouze uvedl: „jednání policistů vůči žadatelce [žadatel] překročil akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident. V této argumentaci považovala Veřejná ochránkyně práv za nutné zdůraznit, že i jediný incident může představovat pronásledování, je-li svou povahou dostatečně závažné.“
62. 59. Dále soud ze zprávy cituje, že pokud jde o údajnou organizovanost příchodu žadatelů, argumentace OAMP je problematická hned z několika důvodů. 1. Závěry OAMP nemají žádnou oporu v objektivních důkazech, ve výpovědích jednotlivých žadatelů nebo shromážděných informacích o zemi původu, ale vycházejí pouze ze subjektivního přesvědčení a ničím nepodložených domněnek.“
63. Krajský soud se rovněž v rámci své vlastní činnosti seznámil s obsahem Zprávy Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, když již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019, č. j. 41 Az 3/2018 – 217, uvedl, že z této zprávy „(...) vyplynulo, že Amnesty International je znepokojena informací, že většina žádostí o azyl Číňanů křesťanského vyznání byla v ČR zamítnuta.
Z výzkumu Amnesty International, které mělo ministerstvo vnitra při svém rozhodování k dispozici, jednoznačně vyplývá, že občané Číny, kteří jsou křesťanského vyznání, čelí ve své zemi pronásledování a perzekucím. Už v roce 2013 odstartovala kampaň za ničení kostelů a odstraňování křesťanských křížů z budov. Právník, který nabídl pastorům pomoc i samotní členové církve čelí zastrahování, absurdním obviněním a vykonstruovaným procesům. 1. února 2018 navíc vstoupila v platnost nařízení, která úřadům zvyšují pravomoci monitorovat, sledovat a potenciálně postihovat některé náboženské praktiky. Ještě více se tak zvyšuje státní kontrola nad všemi aspekty náboženského vyznání. Nadále hrozí, že pravidla zdůrazňující národní bezpečnost s cílem omezit „infiltraci a extremismus“, mohou být zneužita k dalšímu omezování práv na svobodu náboženského vyznání a víry. Čína pečlivě monitoruje své občany, kteří jsou v zahraničí. Jako vlastizrádce bere ty, kteří v jiné zemi kritizují režim – třeba tím, že požádají o azyl. Například i etničtí U., jejichž náboženství je Islám, čelili

po nucených návratech do Číny zatýkání, mučení a obvinění ze „zrady rodné země“. Fakt,

že lidé žádají v zahraničí o azyl, bere čínská vláda jako důvod k obvinění z trestného činu nebo pokusu o něj.“

64. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a skutečnosti mající podklad ve vlastní činnosti zdejšího soudu, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně představuje skutkově i právně komplexní případ pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v Číně zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných křesťanských sekt. Předmětem sporu mezi účastníky je tedy otázka individuálního rozměru pronásledování žalobkyně či eventuálně pravděpodobnost důvodnosti jejích obav z návratu do země původu.
65. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění, přičemž zvolené rozdělení sice zcela neodpovídá struktuře zpracování podané žaloby, ovšem podle přesvědčení krajského soudu lépe reflektuje povahu věci a logiku soudního přezkumu ve správním soudnictví.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady řízení

66. V úvodu krajský soud předesílá, že přitakal žalobkyni v její obecné námitce, že napadené rozhodnutí je vystavěno na velmi paušalizované argumentaci. Lze podotknout, že je tento přístup žalovaného patrný zejm. při srovnání argumentace užití ke zdůvodnění otázky pronásledování a otázky nebezpečí vzniku vážné újmy jako podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí zde skutečně reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění však ještě nemá *a priori* za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
67. Uvedený přístup žalovaného se projevuje zejm. při zdůvodnění práce s podklady pro rozhodnutí, které jsou důsledkem paušalizovaného charakteru odůvodnění využívajícího zavedené typové odstavce z jiných rozhodnutí. Krajský soud v tomto ohledu nemá za to, že by tyto vady způsobovaly úplnou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ale nepochybně může jít o vady řízení, pokud by v rozporu s vyjádřením žalovaného jím shromážděné podklady nebyly dostatečné.
68. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný k podkladům předložených žalobkyní uvedl toliko to, že tyto podklady mají zjevně totožný obsah jako podklady obstarané ze strany žalovaného, případně tyto nezahrnují žádné informace o cíleném pronásledování žalobkyně ze strany čínských státních orgánů, tudíž je shledal nadbytečnými. Krajský soud není toho názoru, že žalovaný nezbytně musel zařadit tyto materiály k podkladům pro rozhodnutí, ale pokud tak neučinil, měl svůj postup logicky a věcně vysvětlit. Určitě nestačí zdůvodnění, že se předložené materiály neměly

vztahovat přímo k osobě žalobkyně tím způsobem, že by v nich byla uvedena její osoba. Lze v tomto ohledu připomenout, že žalovaný mohl vyžadovat od žalobkyně, aby si předkládané podklady nechala přeložit na vlastní náklady a předložila je žalovanému jak v originále, tak i v českém překladu. Žalovaný se však za situace, kdy se sám necítil povinen zajistit překlad předložených listin, neobtěžoval žalobkyni o tomto svém kroku alespoň uvědomit, aby si případně mohla zajistit překlad materiálů jinak. Jak přitom správně poznamenala žalobkyně v podané žalobě, v průběhu správního řízení o rozhodnutí žalovaného materiály do českého jazyka nepřekládat nic nesvědčilo. Naopak žalovaný ve vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 11. 4. 2017 a 11. 7. 2017 žalobkyni vyrozuměl, že důvodem prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí (vždy o tři měsíce) byla skutečnost, že žalovaný zajišťoval překlad dokumentů a vyhodnocoval dokumenty zaslané žalobkyní do spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak však vyplynulo z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný si žádný překlad předložených dokumentů (kromě vyjádření žalobkyně psaných v čínském jazyce, které byly přeloženy již před datem 11. 4. 2017) neobstaral a své závěry o nadbytečnosti doložených materiálů založil toliko na skutečnostech, které k předloženým materiálům sdělila sama žalobkyně, aniž by znal jejich skutečný obsah. Lze tedy logicky dovodit, že v posuzovaném případě se žalovaný samozřejmě nemohl s doloženými podklady seznámit a jeho tvrzení, že jsou tyto materiály totožného obsahu a závěrů jako materiály založené do spisu žalovaným, nemá oporu v přímých poznatcích správního orgánu. Krajský soud taktéž musel plně souhlasit se žalobkyní, že žalovaný nejen že nevyzval žalobkyni k provedení překladu, nýbrž ji rovněž uvedl do legitimního očekávání, že bude překlad předložených listin proveden z iniciativy žalovaného, k čemuž ve výsledku bez bližšího zdůvodnění nedošlo.

69. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že žalovaný shromáždil ve správním spisu dostatečný materiál pro posouzení poměrů v zemi původu (náboženská svoboda v Číně atd.) k datu vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně z hlediska hodnocení otázky pronásledování v případě návratu žalobkyně do Číny či možnosti vnitřního přesídlení již podklady ve správním spisu nelze považovat za dostatečné. Co se v tomto ohledu týká relevantní právní úpravy, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle níž platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se odehrávalo pouze na území provincie J., a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

70. Co se týká závěrů žalovaného o ekonomických důvodech žalobkyně pro podání žádosti

o mezinárodní ochranu, jakož i bezproblémového vycestování ze země původu, krajský soud k tomu uvádí, že považuje tyto závěry za nedostatečně zdůvodněné. Uvedené závěry současně představují premisy pro závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný

si skutečně v napadeném rozhodnutí poněkud protiřečí, neboť nejprve shledal, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke

konkrétní náboženské skupině a výpověď o poměrech v Číně a jejích konkrétních potížích, aby dále uzavřel, že určité faktory snižují její věrohodnost ve vztahu ke skutečným důvodům vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu.

71. Krajský soud zdůrazňuje, že z azylového příběhu žalobkyně jednoznačně nevyplývá, že by měla do ČR přicestovat čistě a pouze z ekonomických důvodů. Jak žalobkyně uvedla již v pohovoru k podané žádosti dne 9. 8. 2016, v zemi původu řádně pracovala, přičemž se živila navrhováním reklam v reklamní agentuře (předtím pracovala ve školce), avšak to pouze do té doby, než ji začala v zaměstnání hledat policie a už tam nemohla, což nastalo čtyři měsíce před vycestováním žalobkyně ze země. Krajský soud uznává, že úvaha o ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně jistě není zcela zcestná, ovšem je třeba ji odůvodnit konkrétními věcnými argumenty založenými na skutkovém stavu zjištěném v řízení, a nikoliv pouze na domněnkách či spekulacích, jak to učinil žalovaný. Proto závěr žalovaného o pravděpodobném ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně v této podobě neobstojí.
72. Jak vyplývá i ze Zprávy veřejné ochránkyně práv, závěr o bezproblémovém vycestování na základě cestovního dokladu vystaveného na pravou totožnost žadatele je obsažen také ve všech rozhodnutích, jimiž žalovaný v obdobných případech čínských žadatelů z křesťanských církví udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu, a tudíž ani tato skutečnost nemůže být dobrým důvodem pro shledání věrohodnosti či nevěrohodnosti obdobného azylového příběhu. Pokud takový závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně na uvedených premisách žalovaný učinil, pak ho řádně a přesvědčivě nezdůvodnil.
73. Důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. V tomto ohledu není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha), a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. Evropský soud pro lidská práva nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.
74. Krajský soud se k námitce žalobkyně dále zabýval i otázkou, zda napadené rozhodnutí obstojí z hlediska principu předvídatelnosti. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu platí, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

75. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (treat like cases alike), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
76. Jak vyplývá ze Zprávy veřejné ochránkyně práv a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.
77. Krajský soud považuje Zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích.
78. Podle názoru krajského soudu sice lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
79. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů. Podle názoru krajského soudu bylo povinností žalovaného na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech.
80. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostal své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů dle ustanovení §76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pronásledování - neudělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu

81. Základem úvahy žalovaného ohledně podmínek pronásledování žalobkyně v zemi původu je kromě posouzení věrohodnosti její výpovědi také úvaha, že sama žalobkyně nikdy nebyla zadržena či zatčena, takže se nedostala do přímého kontaktu s čínskými bezpečnostními složkami. Podle žalovaného měla dále žalobkyně vygradovat svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.

82. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání* anebo *jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
83. V rámci eurokonformního výkladu zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování podle čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
84. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména *zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.*
85. Krajský soud je toho názoru, že je nutno zvážit celý kontext vyprávění žalobkyně, který podle svého tvrzení byla ze strany čínských státních orgánů přinejmenším kontaktována, avšak nebyla nikdy zadržena či opakovaně zadržována nebo vězněna. Ústřední tvrzení, o něž žalobkyně opírá vlastní přesvědčení o pronásledování a útlaču své osoby v Číně v souvislosti s příslušností k zakázané křesťanské církvi, je nejen výpověď o pátrání po matce žalobkyně z důvodu její příslušnosti k zakázané církvi, nýbrž i detailní popis jednání, jež žalobkyně a její souvěrci byli nuceni činit pro utajení svých schůzek, jakož i popis opakovaného pronásledování přímo osoby žalobkyně ze strany čínských bezpečnostních složek, a to jak v místě bydliště, tak na pracovišti, přičemž tyto složky měly k dispozici rovněž její mobilní telefon a fotografii.
86. Tato tvrzená zkušenost žalobkyně se nezdá být prima facie v rozporu se zbytkem jejího azylového příběhu, a ani žalovaný tvrzení žalobkyně výslovně nevyvrátil. Důležitým tvrzením je dle názoru zdejšího soudu především právě výpověď o pronásledování žalobkyně v místě bydliště a na pracovišti, a to z důvodu aktivního podílení se žalobkyně na šíření evangelia. Pro obdobné případy pronásledování z důvodů šíření evangelia lze rovněž najít oporu ve zprávách o zemi původu. Z uvedených mozaik pramení podle názoru krajského soudu především závěr, že náboženský motiv k opuštění vlasti nelze u žalobkyně *a priori* vyloučit. Soud k věci rovněž uvádí, že i kdyby tyto ústrky nedosahovaly intenzity požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive článkem 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, kterou zákon o azylu provádí a podle níž, *[a]by bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou*

povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a), tak podle setrvalé judikatury NSS má posuzování odůvodněných obav z pronásledování prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 33, NSS připomněl, že „řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí (...) podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“ V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 - 47, pak uvedl, že „přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.“ Právě zmíněný standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82: „Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard ‚nade vší pochybnost‘ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“ Skutečnost, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou, plyne ostatně i z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice: Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. Prospektivnost posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování založil na citovaném ustanovení NSS např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36: „Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní

rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prokem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prokem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112).“ Dle žalobkyně v jejím případě vyplývá odůvodněný strach z pronásledování ze samotné její příslušnosti k Církvi Boha všemohoucího, tedy z toho, jakému pronásledování jsou v Číně vystaveni její příslušníci. Žalovaný se nijak nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k Církvi Boha všemohoucího nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí nijak nevyřešil rozhodující otázku, jaké konkrétní nebezpečí hrozí konkrétně členům Církve Boha všemohoucího z důvodu příslušnosti k ní či z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. S touto otázkou se nevypořádal ani ve vztahu k celé Čínské lidové republice, tím méně ve vztahu k situaci v provincii odkud pochází žalobkyně.

87. Žalovaný při hodnocení tzv. odůvodněného strachu z pronásledování vycházel z několika dílčích premis, které žalobkyně podrobila nesouhlasné kritice. Neuralgickým bodem této úvahy žalovaného je jeho závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně, který se opírá o zmíněné premisy. Krajský soud se jimi zabýval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím závěrům.
88. První premisou je již výše zmíněné tvrzení o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období. Žalovaný na tuto úvahu položil v odůvodnění napadeného rozhodnutí silný důraz. Krajský soud má za to, že tato úvaha pracuje s určitými pravdivými skutkovými zjištěními, která nejsou mezi účastníky sporná (doba příjezdu žalobkyně, podobnosti azylového příběhu s ostatními žadateli a tvrzené zprostředkování českého turistického víza i celé cesty do Evropy prostřednictvím). Tyto indicie nepochybně lze hodnotit jako součást zjištěného skutkového stavu. Z uvedených indicií však podle názoru krajského soudu plyne pouze tolik, že žalobkyně využila určitého migračního proudu čínských státních příslušníků do ČR, k čemuž byla zřejmě informována prostředníky v Číně. Teze o organizovaném příchodu všech čínských žadatelů o azyl, kteří jsou příslušníky tzv. zakázaných křesťanských církví, nemůže odůvodnit závěr o snížené věrohodnosti.
89. Jen těžko však lze z uvedených okolností dovodit, že jedinou motivací žalobkyně k opuštění země původu byla ve skutečnosti ekonomická motivace k nalezení práce v ČR, jak dovozuje žalovaný. K tomu však nelze najít ve výpovědích žalobkyně žádná tvrzení. Z uvedeného rozhodně v kontextu celého příběhu žalobkyně bez dalšího jasně nevyplývá, že by mělo v jejím případě jít o tzv. ekonomickou migraci. Pokud tedy

žalovaný měl za to, že tyto okolnosti hrají při hodnocení věrohodnosti žalobkyně stěžejní roli (což krajský soud nesdílí), měl tyto indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.

90. Druhou premisou je využití padělaných dokladů či nepravdivých dokumentů za účelem získání turistického víza, což podle názoru žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti. Krajský soud zde ve shodě se žalobkyní poukazuje na ustálenou judikaturu v azylových věcech, která s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje *a priori* nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. Je zřejmé, že žalobkyně nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nebylo tedy po ní vyhlášeno celostátní pátrání, navíc ani podle svých tvrzení nebyla nikdy přímo policií v souvislosti se svým křesťanským vyznáním zatčena, a proto je zcela logické, že ji čínský režim mohl nechat vycestovat na platný cestovní doklad a turistické vízum do ČR.
91. Naopak je v tomto ohledu třeba odlišit nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal příp. bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. Na uvedené navazuje další premisa žalovaného, že žalobkyně měla sdělit žalovanému bližší údaje o prostřednících, kteří jí pomohli se zařízením víza. Žalovaný však pro tuto úvahu neuvádí žádnou právní oporu. Krajský soud poukazuje na úpravu povinnosti žadatele o azyl poskytnout součinnost (§ 49a zákona o azylu) s tím, že požadování těchto údajů a informací nedotýkajících se bezprostředně osoby cizince již zcela jistě přesahuje obvyklý rámec této povinnosti žadatele o azyl. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl nelze proto s touto premisou pracovat jako s určujícím faktorem.
92. Další premisou, kterou žalovaný podrobně rozvádí, je způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala s odstupem 12 dnů po svém příletu do ČR dne 9. 4. 2016 v Příjímacím středisku Zastávka dne 20. 4. 2016. Podle ustanovení § 3a zákona o azylu ve znění platném a účinném ke dni příjezdu žalobkyně platilo, že *cizinec je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a) policii na hraničním přechodu, nejde-li o cizince předávaného podle mezinárodní smlouvy nebo předpisu Evropské unie2a), v přijímacím středisku, na odboru cizinecké policie krajského ředitelství policie (dále jen "útvár policie") za podmínky, že se dostavil dobrovolně, anebo v zařízení pro zajištění cizinců v případě cizince tam zajištěného, s výjimkou cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie*. Dále je cizinec oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ministerstvu, je-li hospitalizován u poskytovatele lůžkové péče, vykonává-li zabezpečovací detenci, ochranné léčení, vazbu nebo trest odnětí svobody nebo je-li umístěn ve školském zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy anebo v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

93. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečně nebylo povinností žalobkyně nezbytně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně již na letišti (tedy vůči Policii ČR). Žalobkyně navíc nepobývala po svém příletu na území ČR nelegálně, neboť byla držitelkou cestovního dokladu a turistického víza. V tomto ohledu je třeba poukázat též na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, kde se k době podání žádosti o mezinárodní ochranu uvádí, že žadatel může prokázat dobrý důvod, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany podal později. Je zřejmé, že pro žalobkyni nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, a tudíž krajský soud nemá za to, že je možno jí přičítat k tíži, že žádost podala s odstupem několika dnů v Příjímacím středisku Zastávka.
94. Z uvedených důvodů krajský soud souhrnně uzavírá, že důvody přdestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu.
95. K otázce vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu, v tomto případě tzv. vnitřního přesídlení, tedy zda žalobkyně může mít skutečný odůvodněný strach z případného návratu do země původu z důvodu budoucího pronásledování, uvádí soud následující. Je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Krajský soud poznamenává, že je čistě na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejména ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl, a to i ve světle aktuální právní úpravy čínské regulace náboženských kultů.
96. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze nedostatečným odůvodnění typizovaného charakteru, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do země jejího původu, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu, a to v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že by se žalobkyně vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti krátkodobého turistického víza, které jí bylo před čtyřmi lety v roce 2015 uděleno.

Doplňková ochrana podle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu

97. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou *důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

98. Za vážnou újmu se podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobce nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu splněny, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
99. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Krajský soud tedy shledal pochybení žalovaného zejm. v tom, že jeho posouzení otázky důvodných obav z vážné újmy je v zásadě povrchní a málo individualizované.
100. Také v kontextu doplňkové ochrany je potřeba zodpovědět otázku možnosti vnitřního přesídlení. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené výše v odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. V tomto směru lze vycházet i z argumentace obsažené ve Zprávě veřejné ochránkyně práv, která v tomto ohledu shledala zásadní pochybení. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit jako velmi povrchní. Krajský soud zde znovu zdůrazňuje, že azylové příběhy čínských křesťanů jsou z pohledu mezinárodní ochrany relevantní a nelze s nimi nakládat jako s jinými typy případů, které *prima facie* relevantní indicie o pronásledování či důvodných obavách z návratu do země původu neobsahují. Uvedené vady je třeba v dalším řízení napravit.
101. Dále mířily žalobní námitky i proti hodnocení důvodných obav žalobkyně z návratu do Číny. Závěry žalovaného lze i v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný v tomto ohledu vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání či osvědčení těchto skutečností leží zcela na straně žalobkyně, je na omylu. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že důkazní břemeno má sice dělený charakter, ale v případě naplnění podmínek podle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice není třeba tvrzení žadatele dále prokazovat. Žalovaný je tedy povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci.
102. Posouzení naplnění důvodu ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tzn. eventuální porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, má ve vazbě k důvodu uvedenému v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu podpůrný charakter a v situaci, kdy je napadené rozhodnutí ve vztahu k důvodu podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné, není na místě se jím podrobněji zabývat.

103. Pokud jde o humanitární azyl, soud v této souvislosti připomíná, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 - 67, bod 50), a proto je vyloučeno, aby na tomto neexistujícím subjektivním právu mohl být negativním výrokem správního orgánu žadatel o humanitární azyl zkrácen (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60, rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu „*důvod zvláštního zřetele hodný*“ a správního uvážení vyjádřeného slovy „*lze udělit azyl*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, a usnesení ze dne 21. 7. 2015, č. j. 8 Azs 75/2015 - 32). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti správního orgánu při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Samotné správní rozhodnutí proto podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Pokud by tak přesto učinil, sám by porušil zákon.
104. Soud se tedy může s ohledem na uvedené omezit pouze na posouzení, zda rozhodnutí žalovaného týkající se humanitárního azylu nevybočilo z mezí správního uvážení. Žalovaný úvahy týkající se udělení humanitárního azylu rozvedl na straně 27 napadeného rozhodnutí, zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobkyní, které by mohly být relevantní pro udělení humanitárního azylu, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.
105. Soud dále připomíná, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout také v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „*nehumánní*“ azyl neposkytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 - 30). Příklad hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu typicky nepředstavuje např. manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2017 č. j. 5 Azs 62/2016-87). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

Tyto důvody v případě žalobkyně nebyly tvrzeny a žalovanému, který vyšel z toho, že žalobkyně nemá žádné zvláštní potřeby a její zdravotní stav je dobrý, proto nelze důvodně vyčítat neudělení humanitárního azylu – a to tím spíše, že míra volnosti jeho úvahy je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 – 42, bod 12). Přezkum konkrétního správního uvážení v individuální věci žadatele o mezinárodní ochranu pak není ani otázkou, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy žalobce ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2018, č. j. 2 Azs 149/2018–34, bod 23). Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

106. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
107. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti (ustanovení § 78 odst. 6 s.ř.s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Soud pro úplnost odkazuje na úplně aktuálně vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2019, č.j. 9 Azs 39/2019-77, který se zabývá obdobnou problematikou tvrzeného strachu z pronásledování z důvodu náboženství kvůli členství v Církvi Boha všemohoucího, přičemž vychází i z obdobných skutkových okolností, včetně posouzení nevěrohodnosti žalobce a odchodu ze země původu. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu).
108. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud poukazuje úvodem na to, že lze přiznat náhradu nákladu pouze v nezbytném a účelně vynaloženém rozsahu. Krajský soud při určení výše náhrady odměny za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupkyně žalobkyně učinila ve věci celkem tři úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, žaloba ze dne 9. 3. 2018, replika žalobkyně ze dne 17. 7. 2018) po 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 10.200,- Kč. K uvedenému soud přiznal částku připadající na DPH, tedy 21 % ze základu daně. Celkem tedy činí částka účelně vynaložených nákladů žalobkyně na své právní zastoupení částku 12.342,- Kč, kterou je žalovaný povinen

zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Azry Bećirović za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

109. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.

 V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.